

Ái Thương Đại Sư Huynh

Contents

Ái Thương Đại Sư Huynh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23

Ái Thương Đại Sư Huynh

Giới thiệu

Editor:Lê AnhChúc Anh Kiệt vừa mới tốt nghiệp xong đang có ý định tự mình ra đời nếm trải đời c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-thuong-dai-su-huynh>

1. Chương 1

“Chào thiếu gia.”

“Oh, quăn gia Lý, chào buổi sáng.”

Thiếu chút nữa thì quên mất, hôm nay là ngày thứ hai cậu từ nước ngoài trở về, hôm qua khi về đến nhà thì trời đã tối, không kịp cùng baba nói chuyện.

“Cha tôi đâu?”

“Lão gia đang ở trong thư phòng, nói nếu như cậu thức dậy thì đến tìm ngài.”

“Oh.”

Chúc Anh Kiệt đi vào thư phòng của baba cậu.

“Baba, con rất nhớ người. Cuối cùng thì con cũng về, mọi chuyện trong nhà vẫn tốt đó chứ.”

Chúc Anh Kiệt ôm cổ baba cậu nũng nịu nói.

“A Kiệt, con tốt nghiệp rồi có dự định gì không? Như vậy đi, vào công ty thực tập vài ngày, baba già rồi, công việc sớm muộn gì cũng giao hết cho con quản lý.”

“Baba! Người một chút cũng không già, nhưng con không nghĩ vào công ty làm việc là một ý định tốt, như vậy rất khó chịu, con nghĩ con nên ra ngoài tìm việc để tích lũy kinh nghiệm.”

“Như vậy cũng tốt, ta sẽ nói các chú bác một tiếng để xem có công việc phù hợp với con hay không.”

“Baba! Vậy không phải là giống nhau sao? Người đừng xen vào, con sẽ tự đi tìm.”

Chúc Anh Kiệt nói được là làm được, quả thật dựa vào tấm bằng của cậu đi đâu cũng có thể tìm được việc, nhưng chính cậu lại thấy như vậy thật không thoải mái.

Cậu thầm nghĩ nên làm điều gì đó mà cậu yêu thích và không dính dáng đến công việc, bởi vì về sau công ty của gia đình thế nào cũng do cậu tiếp quản, xem xét chính lý công ty, sau vài thập niên nữa cậu cũng phải làm cái việc này, thật sự rất phiền phức.

Nhưng hiện tại baba vẫn bắt ép cậu làm theo ý ông ấy, cậu làm sao có thể thoải mái được chứ?

Chúc Anh Kiệt mỗi lần đi phỏng vấn xin việc chỉ lấy tấm bằng tốt nghiệp phổ thông ra, vì cậu nghĩ là muốn nếm thử công việc khác nhau như thế nào, nhưng chính vì vậy mà lại không tìm được việc, 10 ngày qua, không công ty nào chịu thu nhận cậu.

Chúc Anh Kiệt đứng trước một cửa hàng thú nuôi, nhìn thấy bên trong có chú mèo con, chó con rất đáng yêu, đột nhiên cảm thấy nếu xin việc ở chỗ này cũng không tồi.

Chúc Anh Kiệt nhìn đến mê mẩn, đột nhiên có một người đụng phải cậu, cậu cũng chẳng để ý, nhưng mà đã trưa rồi nên cậu ngẫm lại là mình cũng cần phải ăn cơm, vì thế sờ sờ túi để xem còn bao nhiêu tiền để đi mua đồ ăn nhanh cũng được.

Không xong rồi! Tiền không có! Chính là người lúc này!

Ý thức được điều đó, Chúc Anh Kiệt liền đuổi theo, hay nói cách khác là tiền mất không sao, cậu chỉ lo mấy cái giấy tờ chứng minh phải đi làm lại thì rất phiền toái.

“Bắt tên trộm đó! Hắn trộm tiền của tôi!”

Mọi người ở phía trước tỏ ra như không nghe thấy, né qua một bên cho tên trộm chạy vào đường khác, Chúc Anh Kiệt thấy vậy đuổi theo càng nhanh.

Lúc này, phía trước đi tới mấy người mặc đồng phục của võ đường võ thuật truyền thống Trung Quốc, thấy người đứng đầu đuổi chân ra, bắt lấy tên trộm rồi bắt hắn quỳ trên mặt đất.

Sau khi Chúc Anh Kiệt cùng những người kia lấy lời khai đi ra khỏi đồn cảnh sát, cậu mới vội vã cảm ơn

“Cảm ơn các vị đại ca, nếu không có các vị chắc tôi đã thảm rồi. Vừa nãy thấy vị đại ca đẹp trai này suất chiêu, không biết có thể dạy tôi không?”

Nếu không tìm được việc thì học võ truyền thống Trung Quốc giúp cho thân thể khỏe mạnh, vậy cũng tốt.

“Cậu sao? Tiểu huynh đệ, tôi thấy cậu chạy 500 mét đã thở hổn hển, chi bằng đi đến phòng tập luyện trước rồi sau này mới đi học võ truyền thống Trung Quốc.”

Người đứng đầu kia nói chuyện không chút khách khí.

Chúc Anh Kiệt ngẩng đầu trừng mắt nhìn người kia, nam nhân trong nước trung bình đều cao 1m70, cậu còn cảm thấy mình là rất rất đạt tiêu chuẩn, nhưng khi nhìn người kia liền nghĩ là đây thì không bình thường, hần cao ít nhất cũng phải 1m90, không có việc gì thì cao như vậy làm gì?

Hần ta là phát triển tự nhiên hay là có người dạy hần cách phát triển!

Chúc Anh Kiệt liền chuyển sang mấy người còn lại thỉnh giáo, nhưng mà những người đó so với cái tên kia chỉ là làm nền, hóa ra cái tên kia là đại sư huynh của bọn họ, cũng là người có công phu giỏi nhất trong số này.

Những người này cũng không chịu dạy cậu, vì thế cậu đi theo họ trở về vô đường, bọn họ cũng có thầy dạy mà đúng không? Cùng lắm thì cậu trả tiền để đi học thôi.

“Tiểu tử! Cậu thật sự muốn học? Vậy thì cậu nên cẩn thận đừng để mình bị thương, đến lúc đó chúng tôi không chịu trách nhiệm.”

“Anh!”

Chúc Anh Kiệt nhìn vị đại sư huynh lè lưỡi, làm mặt quỷ.

“Ai cần anh lo, không chừng người bị thương là anh.”

“Được, tiểu tử có ý chí kiên cường vậy sao? Vậy tôi chờ xem!”

Chúc Anh Kiệt nhìn theo bóng lưng của vị đại sư huynh làm mặt quỷ. Trong lòng mắng.

Đáng ghét! Uống phải nước lã! Lấy vợ không có chân! Phun phun!

2. Chương 2

Chúc Anh Kiệt dựa vào tuyệt chiêu nông nhẽo và sự ương ngạnh của mình cuối cùng cũng thuyết phục được sư phụ hần nhận cậu làm đồ đệ, hơn nữa học phí cũng rất rẻ, 200 tệ một tháng.

Chúc Anh Kiệt vào học mới biết, vô đường có rất nhiều người, đa số là các sư huynh đệ ở vùng lân cận, họ đều là từ nhỏ theo sư phụ học loại võ này.

Đặc biệt là cái tên kia, nghe nói theo sư phụ từ lúc 4 tuổi, là người theo thầy sớm nhất nên mọi người đều phải gọi hần là đại sư huynh, chuyện này cũng chính là việc mà Chúc Anh Kiệt ghét nhất.

Cái gì chứ? Phải gọi hần là đại sư huynh? Sư phụ đi vắng phải nghe lời hần? Cậu đến nhìn hần thấy cũng không vừa mắt.

Nhìn các sư huynh đệ đang luyện tập, nhưng mà hần đâu?

Sư phụ ra ngoài, đại sư huynh làm chủ, hần nói cậu phải luyện tập từ cơ bản, bây giờ cậu không có tư cách luyện tập đánh nhau, không cẩn thận sẽ bị nội thương, rõ là coi thường cậu.

Chúc Anh Kiệt phải đi gom rác, xem rác là tên đại sư huynh kia, dùng sức mà ấn xuống, đến rác cũng biến dạng.

“Tiểu tử, cậu không phục sao? Quét rác thì cần gì dùng nhiều sức như vậy?”

Cái tên đại sư huynh kia đi đến.

“Nói lại một lần nữa, gọi tôi là Chúc Anh Kiệt, không được gọi tiểu tử.”

Có ý gì chứ, cậu thì làm sao mà “tiểu” được? Cậu chính là người đạt tiêu chuẩn đấy!

“Cậu sao không gọi là Chúc Anh Đài luôn đi, lại còn Chúc Anh Kiệt? Cậu tại sao bị gọi là “tiểu”? Thân hình nhỏ bé, tuổi cũng còn nhỏ, vai vế trong lớp cũng nhỏ, có vấn đề gì sao? Tiểu tử?”

“Lương Sơn Đức! Tôi có gì không phải với anh chưa? Tôi so với anh thì có thấp hơn thật nhưng ra ngoài kia xem có mấy người cao được như anh? Tôi cũng đã 23 tuổi, cũng không còn nhỏ nữa. Vai vế? Anh có gì tốt đẹp chứ, chỉ là theo sư phụ sớm hơn người khác vài ngày chứ gì?”

Chúc Anh Kiệt tức giận hướng về phía Lương Sơn Đức hét to, làm cho tất cả các sư huynh đệ ghé mắt ra nhìn.

Chúc Anh Kiệt phát hiện mình thất lễ, mặt đỏ lên, bắt đầu quét tới rồi khỏi cái chỗ đáng ghét này.

“Nhìn cái gì vậy? Luyện tập đi, làm biếng phải không? Muốn tôi cho các cậu ra ngoài chạy hai vòng phải không?”

“Không cần.”

Hay nói cách khác là ra ngoài chạy hai vòng, 8000 mét, có mà mệt đến chết mất.

Lương Sơn Đức đuổi theo Chúc Anh Kiệt, chặn cậu lại.

“Sao lại tức giận như vậy? Không đến mức đó chứ? Dù sao cậu cũng không phải là con gái.”

Có ý gì chứ? Lại hạ thấp cậu?

“Tránh ra, tôi còn phải quét rác.”

“Không cần phải như vậy, tính ta rất hay nói đùa, tiểu sư đệ, cậu thật sự muốn học sao?”

“Ân! Anh đồng ý cho tôi luyện tập đánh nhau sao?”

“Không được, không phải là tôi muốn làm khó cậu, mà chuyện này thật sự rất nguy hiểm, cậu vẫn phải tập luyện từ căn bản, như thế sẽ tốt hơn.”

“Đứng tấn sao? Tôi đã từng đứng tấn 10 ngày và nó chả có ý nghĩa gì. Anh dạy tôi một chiêu đi, một chiêu thôi cũng được.”

“Cậu thật sự muốn học? Vậy phải xem thể nào đã.”

Lương Sơn Đức đột nhiên nắm cổ áo Chúc Anh Kiệt kéo đi, Chúc Anh Kiệt không kịp phản ứng, té nhào trên mặt đất.

“Này, sao té chứ, đây có phải chiêu đâu?”

Lương Sơn Đức đưa tay nâng người cậu lên.

Chúc Anh Kiệt lấy hai tay chống mặt đất đứng dậy.

Hắn quay lưng cậu lại rồi kéo vào ngực hắn, lấy hai tay quơ quơ trước mặt cậu.

“Như vậy mà cũng bị sợ sao?”

“Không! Tại anh

”

Chúc Anh Kiệt quay người lại định hỏi Lương Sơn Đức sao lại ra tay như vậy, nhưng do khoảng cách quá gần nên khi quay lại cậu liền đánh vào ngực Lương Sơn Đức.

Chỗ này sao lại cứng như vậy, ngực của hắn?

Chúc Anh Kiệt đưa tay đặt lên ngực Lương Sơn Đức. Cơ thể cũng vậy! Lại chột chột, cứng quá đúng là cơ thể hoàn hảo.

“Này, tiểu tử, cậu mà còn sờ xuống nữa là biết tay tôi.”

“Làm gì có. Chỉ là muốn xem cái này là cái gì sao lại cứng như vậy.”

“Đương nhiên! Phải luyện hơn mười mấy năm mới thành đấy. Cảm thấy như thế nào, nói tôi nghe xem.”

Lương Sơn Đức nâng mặt Chúc Anh Kiệt lên, nhìn nhìn.

“Hoàn hảo nhất chính là cái mũi đỏ. Có việc gì không?”

“Không tốt, cậu chảy nước mũi kìa.”

“Thật sao?”

Lương Sơn Đức tình nghịch dùng mũi mình cạ vào chóp mũi Chúc Anh Kiệt, ở khoảng cách gần như vậy cậu có thể thấy được ánh mắt của hắn.

Không biết lại làm sao thế này? Chúc Anh Kiệt đỏ mặt, ánh mắt của tên đáng ghét kia như một hồ nước đang cuốn cậu vào vậy, hai má nóng dần lên, khí từ trong mũi Lương Sơn Đức lướt qua môi cậu, làm cậu ngứa ngáy vô cùng. Cậu xấu hổ, bèn nói qua chuyện khác.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tôi không chỉ chảy nước mũi mà còn chảy cả nước mắt, đều là do anh cứ ở trên người tôi mà cọ.”

Nói xong cậu liền hướng đến người ta mà cọ.

“Này! Anh đúng thật là... Quần áo của tôi đều là đồ mới đấy, anh phải bồi thường cho tôi.”

“Haha! Được được!”

Ấn! Kỳ thật, có lẽ vị đại sư huynh này cũng không phải là người xấu!

3. Chương 3

Chúc Anh Kiệt vì gần đây không có việc gì làm nên luôn là người đến võ đường sớm nhất.

Các sư huynh đệ đã số sau khi tan học mới đến, thời gian luôn có quy luật, nhưng đại sư huynh lại không như vậy, không phải là đến sớm mà là đến rất trễ, có đôi khi đang luyện tập, hắn nói rồi bỏ đi.

Liên tiếp trong vài ngày, Chúc Anh Kiệt nghe được thông tin đại sư huynh đi làm công nhân bốc vác ở bến tàu, có hàng lập tức sẽ đi, thời gian rất linh hoạt.

Có một ngày, trời đã khuya, sư huynh đệ đều đi về, Chúc Anh Kiệt nghĩ sẽ đợi mọi người về hết rồi sẽ lái chiếc BMWs của cậu về nhà, nhưng mà đợi trong chốc lát vẫn thấy đại sư huynh còn ngồi trên sàn phòng tập.

“Đại sư huynh, anh không về sao?”

“Tôi còn có việc, cậu về trước đi.”

Nghe người kia thất thểu nói, Chúc Anh Kiệt liền cảm thấy hắn có vấn đề.

“Đại sư huynh, anh vẫn khỏe chứ?”

Nói xong Chúc Anh Kiệt liền ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Tiểu tử, cậu có bận gì không? Tâm tình tôi thật sự không tốt, cậu cùng tôi ăn khuya đi.”

Chúc Anh Kiệt bị Lương Sơn Đức lôi đến cửa hàng.

Lương Sơn Đức chỉ cần bìa cùng một ít đồ ăn chay, Chúc Anh Kiệt nhìn thấy mấy thứ này chả có gì đáng ăn.

“Đại sư huynh, sao lại không mua thịt? Tôi không thích ăn rau.”

“Này, tiểu tử, là tôi mời cậu mà cậu còn đòi hỏi sao? Tôi thất nghiệp, lấy đâu ra tiền mà mua tiền thịt cho cậu, muốn bị đánh phải không?”

“A? Đại sư huynh, anh vì chuyện này mà không vui sao?”

“Ân! Đúng vậy! Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghĩ đến việc ngày mai phải đi tìm việc làm thì thấy hài lòng không muốn đứng dậy.”

“Như vậy đi, tôi đi mua đồ cho anh, chờ tôi một lát.”

Hắn nhìn thấy bàn đầy thịt nướng đã cuộn sẵn, đã lâu không thấy những thứ như vậy, Lương Sơn Đức khẽ chau mày.

“Tiểu tử, cậu tìm được việc rồi sao? Cậu thật gan dạ khi mua những thứ này.”

“Hi hi, không, là baba của tôi nuôi dưỡng tôi.”

Đúng vậy, cậu không làm việc cũng có tiền dùng, không phải lo lắng gì cả.

“Tôi không được tốt số như cậu, tôi còn phải chăm sóc mẹ, công việc thật khó tìm a! Về nhà không biết phải nói với mẹ như thế nào đây.”

Công việc vất vả, giờ giấc không ổn định, có gì phải luyến tiếc chứ?

“Thật là... Giờ không có việc làm thì phải buộc bụng mà sống.”

“Như vậy đi, anh nói cho tôi biết việc anh có khả năng làm là gì, tôi sẽ tìm giúp anh.”

“Tốt nhất là việc cần tới sức khỏe, ví dụ như bảo vệ, dọn dẹp đồ đạc linh tinh, chỉ cần mỗi tháng có thu nhập ổn định là đủ rồi.”

Chúc Anh Kiệt thấy yêu cầu không cao, cái này rất dễ, đến chỗ bộ phận nhân sự hỏi một chút thế nào cũng được.

Sáng hôm sau, Chúc Anh Kiệt đến công ty, liền tìm quản lý bộ phận nhân sự, khiến cho quản lý một phen xanh mặt.

“Tôi có bạn, muốn tìm việc trong bộ phận bảo an, công ty chúng ta có thiếu người không?”

“Có có.”

Quản lý nghĩ thầm, đây chính là chủ tịch tương lai, không thể đặc tội. Cho dù bây giờ không thiếu người cũng phải nói có.

“Vậy buổi chiều tôi sẽ dẫn anh ấy tới. Tên anh ấy là Lương Sơn Đức, anh nhớ vậy là được rồi.”

Giải quyết xong vấn đề, Chúc Anh Kiệt vui vẻ đi tìm Lương Sơn Đức.

Lương Sơn Đức không nghĩ là mình có thể dễ dàng trúng tuyển như vậy.

Mãi cho đến khi đứng trước công ty, Lương Sơn Đức nghĩ mình chắc đang nằm mơ, lại còn trúng tuyển tổ trưởng đội bảo an, chuyện hôm nay quả thật đáng kinh ngạc, nhưng mà mặc kệ nó như thế nào vì dù sao mình cũng đã có việc làm. Cái tên tiểu tử kia quả là đã ban cho hắn một đại ân.

Chúc Anh Kiệt sợ gặp phải người quen nên không dám đi lên mà đứng ở dưới lầu chờ. Đến khi Lương Sơn Đức đi ra liền vui vẻ chạy đến hỏi.

“Đại sư huynh! Thế nào, hắn cho anh làm việc gì vậy?”

“Tổ trưởng đội bảo an, tiểu tử, cảm ơn cậu rất nhiều. Có điều, người kia nói chuyện rất kỳ lạ, không biết vì sao liền cho tôi trúng tuyển ngay lập tức lại còn là vị trí tổ trưởng, có nhiều chuyện mà tôi không thể hiểu nổi. Hồi trước khi đi xin làm bảo vệ, phải mất một thời gian tuyển chọn mới được nhận, đâu có đồng ý dễ dàng như ở đây. Đúng rồi, nơi này tốt như vậy, sao cậu không vào? Không phải là có chuyện gì giấu tôi đó chứ?”

“Không! Anh biết đó, một là có bằng cấp tốt, hai là có thể lực. Tôi không giống anh, cái gì cũng không có. Tôi đến xin việc, người ta không nhận tôi, mau đi khỏi chỗ này đi.”

Lương Sơn Đức bị lời đi nhưng vẫn thấy rất kỳ lạ.

“Này, cậu không thấy rất kỳ lạ sao?”

“Kỳ lạ? Nói không chừng người kia thấy anh vừa ý nên nhận luôn.”

“Này! Cậu đừng làm tôi sợ chứ, người tôi trông cứ như bộ xương khô, nhìn rất đáng sợ. Nếu mà muốn tuyển người ưa nhìn thì phải tuyển cậu mới đúng. Môi hồng răng trắng, thắt lưng tinh tế, da mềm mịn, vuốt cũng rất thoải mái.”

“Đại sư huynh! Anh thật đáng ghét! Xem tôi dùng chiêu liên hoàn đá đây. Đá đá
.”

Nói xong Chúc Anh Kiệt liền giơ chân lên đá.

Lương Sơn Đức một phát đã vác cậu đặt trên vai.

“Tôi xem cậu đá như thế nào! Đá lớn như vậy mà tính tình y như trẻ con.”

“Anh mau thả tôi xuống.”

“Không thả! Thả cậu xuống cho cậu đá tôi sao? Tôi đâu có ngốc như vậy. Hôm nay, tôi mời cậu, cậu muốn ăn gì? Nói nhanh lên, còn không tôi đổi ý.”

“Tôi muốn uống bia, ăn thịt nướng, không thích ăn đồ chay.”

“Kiêng ăn một chút đi tiểu quỳ.”

Lương Sơn Đức cứ vác Chúc Anh Kiệt trên vai mà đi đến cửa hàng.

Chúc Anh Kiệt nằm trên vai Lương Sơn Đức đột nhiên thấy lòng mình ấm áp hẳn lên, hẳn cho cậu một cảm giác rất an toàn.

4. Chương 4

Chúc Anh Kiệt ngồi nhìn các sư huynh đệ luyện chiêu với Lương Sơn Đức.

Mồ hôi hắt chảy dọc thao mang tai rớt xuống dưới, ướt hết cả áo. Bây giờ là mùa thu, trời cũng không quá nóng.

Chúc Anh Kiệt ngồi trong võ đường thậm chí còn thấy lạnh.

Cái tên kia, lòng ngực hẳn thật sự rất ấm, dựa vào một cái liền bị nghiện, hẳn y như cái lò sưởi.

Cậu muốn tới ôm tên kia một cái, nhưng như vậy không phải rất kỳ sao?

Chúc Anh Kiệt đang ngồi nghĩ về lòng ngực ấm áp của Lương Sơn Đức thì hẳn đi tới.

“Tiểu tử, sao lại trông mệt như vậy?”

Chúc Anh Kiệt nhích lại gần Lương Sơn Đức.

Àn, không thể nằm trong lòng ngực hẳn thì ngồi gần hẳn cũng cảm thấy ấm.

“Trời rất lạnh. Trời lạnh nên tôi không muốn hoạt động.”

“Lạnh? Phải hoạt động một chút chứ, cậu thật sự là lạnh đến như vậy sao?”

Lương Sơn Đức không tin bèn nắm tay cậu xem thử.

“Đúng là rất lạnh. Tôi chưa thấy ai như cậu, đến đây, tôi làm ấm cho cậu.”

Nói xong liền đem Chúc Anh Kiệt đặt trước ngực mình, chỗ đó chắc cũng rất ấm.

“Bây giờ mới là mùa thu, cậu sao lại giống mùa đông như thế?”

“Mùa đông? Có thể ở nhà không, nơi này đến khi nào mới có hệ thống sưởi a? Thật sự là rất lạnh!”

“Ít nhất là cũng phải tháng sau, cậu chịu được không? Đứng lên vận động một chút, tôi với cậu luyện chiêu.”

Lương Sơn Đức dự định cùng cậu luyện tập một chút, nói xong liền kéo cậu ra khỏi động.

Chúc Anh Kiệt thật không có tâm trạng để vận động, đứng một chỗ mà không thèm động đậy.

Chúc Anh Kiệt đang suy nghĩ đến việc mượn ngực hắn dựa vào một chút, thật sự không muốn vận động.

Đi tới chỗ nào ngồi cho ấm một chút, đứng lên còn lạnh hơn.

“Ui da.”

Chúc Anh Kiệt không hề phòng vệ liền bị Lương Sơn Đức đánh ngã.

“Đứng lên, không nên như thế chứ. Trẻ con cũng không như vậy.”

Lương Sơn Đức đưa tay ra kéo cậu đứng dậy.

Chúc Anh Kiệt tự nhiên cảm thấy đau dưới chân. Giận dữ ngược mắt lên nhìn Lương Sơn Đức.

“Chân tôi bị trật rồi, tôi với anh có thù oán gì sao? Sao lại dùng sức mạnh như vậy?”

“Không thể nào, tôi còn không thèm dùng lực nữa đấy.”

Lương Sơn Đức ngồi xổm xuống kéo ống quần Chúc Anh Kiệt lên nhìn nhìn.

Ấn!

Sưng đỏ lên, xem ra là trật chân thật!

“Đúng là trật chân. Đến nhà tôi, tôi xoa bóp cho cậu. Đến đây.”

Hắn quay lưng lại phía cậu.

“Lên, tôi công cậu.”

Chúc Anh Kiệt nằm úp trên lưng Lương Sơn Đức.

Ấn! Thật là ấm a.

Thật ra thì bị trật chân cũng không phải chuyện xui xẻo gì, ít nhất là không phải ở trong cái võ đường lạnh lẽo này, lại còn có thể dựa vào thân nhiệt ấm áp của Lương Sơn Đức.

Nơi này quả thật rất ấm áp, ôm sát một chút lại càng ấm áp hơn.

“A a a a! Đừng làm nữa, đừng làm nữa, đau quá! A a a a!”

Tuyệt đối không được hiểu lầm, Lương Sơn Đức là đang xoa bóp cho Chúc Anh Kiệt, nhưng cái tiếng kêu đó

~.

“Tiểu tử, cậu có cần phải kêu to thế không, là nam nhân phải biết nhẫn nại một chút.”

“Đau quá a! Anh không thể nhẹ tay một chút sao? Anh cho là ai cũng giống anh sao, da dày thịt béo, chân của tôi! A!”

“Cậu có phải là nam nhân không? Cứ y như con gái.”

“Anh!”

Chúc Anh Kiệt ghét nhất là việc người ta nói cậu giống con gái, lần này cậu thật sự rất muốn phát hỏa.

“A Đức, con không được nói như vậy! Làm người ta bị thương mà còn nói như vậy sao? Tiểu Kiệt a, không cần để ý đến nó! A Đức nhà bác rất lỗ mãng. Hôm nay, con ở lại nhà bác nhé. Đợi ngày mai rượu thuốc ngấm rồi sẽ khỏi a.”

Lương Sơn Đức ngượng ngùng nhìn mẹ.

Chúc Anh Kiệt lấy điện thoại ra gọi về nhà, nói hôm nay sẽ ở lại nhà bạn.

Nhà không được rộng vì vậy Chúc Anh Kiệt phải cùng tên đáng ghét kia ngủ một giường.

“Này! Anh ngủ như thế nào? Tôi nói trước là khi ngủ tôi rất hay quấy đạp.”

“Biết rồi, tôi ngủ ở góc giường. Còn lại là cho cậu.”

Lương Sơn Đức nghĩ chia giường thành 3 phần, cho Chúc Anh Kiệt 2 phần thì sẽ không có chuyện gì. Nhưng chuyện gì tới cũng sẽ tới

.

Chúc Anh Kiệt buổi tối đạp mền rớt xuống đất, nằm mò mò tìm mà không thấy, liền hướng tới lòng ngực hắn mà dựa vào. Hắn nghĩ tên tiểu tử kia chắc sợ lạnh nên mới dựa vào.

Nhưng đến nửa đêm, mền của Lương Sơn Đức cũng bị đạp xuống đất.

Hắn ngồi dậy, cố gắng nhặt mền nhưng không được, thật phiền phức. Giận dữ kéo Chúc Anh Kiệt vào lòng, ôm thật chặt, làm cho cậu không động đậy được. Cuối cùng là có ngủ được hay không?

5. Chương 5

Lúc này mới thấy được việc làm của Lương Sơn Đức là hoàn toàn sai lầm, cái gì đó mềm mềm, thơm thơm, trong lòng hắn xoay tới xoay lui, cọ tới cọ lui, có thánh mới không suy nghĩ lung tung được.

Nghĩ cái gì? Tiểu tử này ôm rất thoải mái, thất lưng tinh tế, cơ thể tỏa ra một mùi hương đặc biệt, đôi môi đỏ hồng làm cho người ta muốn cắn một cái.

Đến khi Lương Sơn Đức phát hiện ra thì hắn đã hôn Chúc Anh Kiệt, sau khi hôn xong hắn liền ngậy ngấn cả người.

Trời ạ! Cho dù bây giờ hắn không thể gặp mặt bạn gái thì cũng không thể tìm một nam nhân để thỏa mãn được.

Lương Sơn Đức ý thức được điều này nên đành thức dậy, vẫn còn chưa 6 giờ sáng. Định ngồi dậy một chút nhưng chính là Chúc Anh Kiệt vất vả lắm mới tìm được chỗ ấm áp như lòng ngực hắn nên đầu chịu buông tay.

Rốt cuộc dậy cũng không được, ngủ cũng không xong, Lương Sơn Đức thấy Chúc Anh Kiệt đang ngủ say còn nở một nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt thanh tú kia liền tỉ mỉ quan sát.

Không thể không thừa nhận tiểu tử này thật đúng là không tồi, nếu Chúc Anh Kiệt không phải là con trai có lẽ hắn sẽ không kiềm chế được mình mà làm cậu.

Chính mình bị cậu lấn qua lấn lại mà không ngủ được, Lương Sơn Đức liền ra tay, dùng miệng gặm gặm lông mi của cậu.

Trong lúc ngủ, Chúc Anh Kiệt cảm thấy trên mặt có cái gì đó ngứa ngứa, vì thế mà hướng lên trên cọ cọ, ôm lấy cổ Lương Sơn Đức, để cổ mình ngay miệng Lương Sơn Đức.

Cắn không được hai má của Chúc Anh Kiệt, nhưng miệng Lương Sơn Đức lại để ngay cổ Chúc Anh Kiệt, nhìn thấy như vậy mà không phản kích mới lạ. Lương Sơn Đức quyết định thay đổi trận địa, bắt đầu gặm gặm cổ Chúc Anh Kiệt.

Tiểu tử làm cho hắn ngủ được, hắn liền cho cậu một chút kỉ niệm.

Sau khi tỉnh lại, Chúc Anh Kiệt cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Chào! Tối qua, tôi mơ thấy lò lửa, rất ấm áp. Không cần để ý đến tôi, ngủ thêm tí đi.”

“Cậu dù sao cũng không đi làm nhưng tôi thì phải. Cậu ngủ no rồi thì đi, nhớ giúp tôi xếp mền nệm lại cho cẩn thật. Cậu có biết tối qua tôi mơ thấy gì không? Tôi mơ thấy mình nướng heo sữa, tôi còn được ăn mấy miếng nữa kìa! Ha ha

!”

Lương Sơn Đức cười lớn rồi đi ra cửa.

Chúc Anh Kiệt định ngủ thêm một chút nữa nhưng đột nhiên thấy không có Lương Sơn Đức thì nằm ở đây cũng chẳng ấm áp gì nữa. Vì vậy, cậu thức dậy, về nhà thay quần áo.

Chào tạm biệt mẹ Lương Sơn Đức, Chúc Anh Kiệt lái xe về nhà.

Tắm rửa, mặc áo ngủ, Chúc Anh Kiệt đi xuống bếp tìm thức ăn.

Người hầu trong nhà nhìn cậu rồi che miệng cười.

Chúc Anh Kiệt cảm thấy kì quái liền trở về phòng, đứng trước gương nhìn nhìn.

“Aaaaa!”

Trên cổ cậu có một vết cắn, màu tím, là ai làm?

Người hầu trong nhà không phải là nghĩ cậu tối qua là ra ngoài làm bậy đó chứ?

Nhưng làm sao đến cậu cũng không có lấy một chút ấn tượng?

“A! Cái tên hỗn đân!”

Chúc gia vang lên tiếng chửi mắng chói tai của Chúc Anh Kiệt.

Cậu nhớ đến việc tên kia nói tối qua mơ thấy mình nướng heo sữa, lại còn được ăn mấy miếng. Cậu bị tên hỗn đân kia biến thành heo sữa mà ăn.

Cái thứ này vài ngày sau mới có thể mờ đi.

Buổi tối, Chúc Anh Kiệt tức giận đi đến võ đường võ thuật truyền thống Trung Quốc, nhìn thấy Lương Sơn Đức đi vào, cậu đi theo kéo áo hắn, khi Lương Sơn Đức quay lại, cậu lập tức cắn vào ngực hắn.

Mọi người đều trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn.

Lương Sơn Đức hơi sưng sốt nhưng vẫn bình tĩnh vác Chúc Anh Kiệt ra ngoài.

“Cậu là chó sao? Dám cắn người! Xem tôi dạy dỗ cậu thế nào!”

“Đồ đồ!”

Lúc này điện thoại Lương Sơn Đức kêu lên. Hắn lấy điện thoại ra nhìn nhìn, lộ ra một nụ cười. Hắn đem Chúc Anh Kiệt đặt trên mặt đất.

“Lần này tha cho cậu. Tôi đi hẹn hò. Hôm nay, mặc kệ cậu đấy!”

“Hẹn hò? Người như anh mà cũng có bạn gái sao? Cô ấy đúng là mù rồi.”

“Bạn gái tôi chính là mỹ nữ đấy, hâm mộ đi! Hôm nào tôi sẽ cùng cậu tán gẫu.”

Nhìn thấy Lương Sơn Đức không luyến tiếc mà bỏ đi, Chúc Anh Kiệt ở lại làm vẻ mặt bi thương, cảm thấy lòng mình khổ đau một chút.

Thật là, tên kia có bạn gái thì liên quan gì đến mình? Nhưng lòng cậu lại rất đau, không phải là cậu thích hắn đó chứ~~!

Chúc Anh Kiệt lắc đầu, nói mình không có như vậy, cậu chính là không thêm thích cái tên không có não kia, nhưng không biết sao tự nhiên lòng cậu lại càng ngày càng đau như thế.

Chúc Anh Kiệt lơ đãng trở lại võ đường, phải đối mặt với mọi người, cậu xấu hổ giải thích. Cuối cùng đều là bị mọi người mắng cho một trận.

Trước khi về, Chúc Anh Kiệt kéo một vị sư huynh lại lơ đãng hỏi.

“Đại sư huynh thối tha kia nói với tôi là hắn ta có bạn gái, lại còn là mỹ nữ. Hắn với bạn gái hiện tại đang làm gì nhỉ?”

“Không ai nói cho cậu biết sao? Tôi còn nghĩ họ đã chia tay rồi ấy chứ. Nữ nhân kia, baba cô ta là xây dựng lên công ty, cứ coi cô ta là đại tiểu thư đi. 5 năm trước, đại sư huynh cứu cô ấy, hai người thường xuyên qua lại, nhưng nhà gái nói đại sư huynh không có bằng cấp, không gia thế nên không cho hai người gặp mặt. Đại sư huynh cũng lâu rồi không nói ra chuyện này, tôi còn tưởng họ chia tay rồi. Tiểu sư đệ, chân người còn chưa khỏi, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi.”

“Nghỉ ngơi? Đương nhiên là phải nghỉ ngơi rồi, phiền anh ngày mai nói với sư phụ mấy bữa nữa tôi sẽ không đến. Tạm biệt!”

6. Chương 6

Một mình ở nhà, Chúc Anh Kiệt suy nghĩ rất nhiều, từ lúc cậu và Lương Sơn Đức gặp nhau lần đầu cho đến nay cậu cũng không thể hiểu nổi cái tên kia vì sao lại thu hút được cậu.

Miệng hắn ta rất xấu, nhưng đối với bạn bè lại rất tốt.

Hắn rất đáng sợ, nhưng lại rất chiều cố cậu.

Hắn vừa ngốc vừa cao, nhưng ở trong lòng ngực hắn lại rất ấm áp.

.....

“Cho dù muốn tuyển người ưa nhìn thì phải tuyển cậu mới đúng, môi hồng răng trắng, thắt lưng tinh tế, làn da mịn màng, vuốt cũng rất thoải mái.”

Cậu đột nhiên nhớ đến câu nói mà trước kia hắn từng nói. Chúc Anh Kiệt lắc đầu, tự nhủ đó chỉ là một câu đùa vui, người ta đã có bạn gái rồi. Nhưng cậu thật sự không cam tâm, không biết bạn gái của tên kia là loại người gì.

Chúc Anh Kiệt nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng nói là mặc kệ hắn, hắn tìm được bạn gái là một chuyện tốt. Nhưng thật thế là

Chúc Anh Kiệt cảm điện thoại lên bấm một dãy số.

“Xin chào, có phải là Trình tín xã không? Tôi muốn nhờ các cậu điều tra giúp một việc, cái gì? Phải đến đó nói sao? Tìm quản lý sao? Tôi là Chúc Anh Kiệt, Chúc thiếu gia.”

Đợi trong chốc lát, quản lý của bên kia tiếp điện thoại. Chúc Anh Kiệt nói Trình tín xã đi thăm dò xem bạn gái Lương Sơn Đức là người nào, nhân cách ra sao rồi đem tài liệu về đây cho cậu.

Những ngày tiếp theo Chúc Anh Kiệt như ngồi trên đồng lửa mà chờ đợi tin tức. Dù là ở đâu, tâm tình cậu cũng đều không tốt.

Tin tức cậu chờ lại không đến mà chính là cuộc gọi của Lương Sơn Đức.

“Này! Cậu không đến mức không đi được chứ, đã nghỉ 10 ngày rồi, chân của cậu bị thương nghiêm trọng vậy sao? Ngày trước rất có tinh thần mà, không phải sợ tôi trả thù mà trốn đó chứ? Tôi mới dùng một chút lực mà đã như vậy, mau đi học, các sư huynh đệ đều rất nhớ cậu.”

Có một câu Lương Sơn Đức không dám nói. Đó chính là so với các sư huynh đệ thì hắn muốn cậu nhiều hơn.

Hôm đó, khi hắn đi gặp bạn gái, bạn gái hắn muốn lên giường, hắn liền cự tuyệt.

Hắn tự nhủ là không muốn cho bạn gái thấy vết cắn của chó con Chúc Anh Kiệt mà hiểu lầm.

Nhưng chỉ có lòng hần mới biết, khi nghe bạn gái nói cách xa mười dặm vẫn có thể ngửi được mùi của hần, hần đột nhiên nghĩ đến Chúc Anh Kiệt. Cái tên tiểu tử kia trên người đúng là có mùi hương khiến cho hần phải hoài niệm.

Sau khi về đến nhà, hần nằm trên giường, vẫn nghe được mùi hương của Chúc Anh Kiệt lưu lại làm hần mất ngủ.

Chúc Anh Kiệt kia có đôi môi màu hồng nhỏ nhắn, cùng chiếc cổ trắng ngần luôn hiện lên trước mắt hần.

Tối đó, không kiềm chế được, hần đưa tay xuống vuốt ve bộ vị của mình. Tức thời nghĩ đến Chúc Anh Kiệt mà thủ dâm. Phải nói là sau đó hần cực kỳ hoảng loạn.

Nhưng hôm sau, hần lại đến võ đường rất sớm, dọn giã là hần muốn nhìn thấy gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của cậu.

Hần không biết cảm giác này là gì, giống mối tình đầu? Tiểu Hinh mới chính là mối tình đầu của hần và hần đối với Tiểu Hinh cũng không có ý nghĩ dâm tà như vậy.

Nghĩ cũng không ra, chỉ cần gặp là được.

Gặp được thì tốt rồi nhưng lại phải chờ đến khi chân tên tiểu tử kia khỏi hần thì mới có thể gặp. Đợi vài ngày, hần không nhịn được liền gọi cho Chúc Anh Kiệt. Hần không ngờ rằng trước đây mình đã đối tốt với cậu nên cũng chẳng bận tâm suy nghĩ. Tên tiểu tử kia khuyết điểm nhiều vô kể, nhưng hần lại thấy điều đó vô cùng đáng yêu.

Cúp điện thoại, Chúc Anh Kiệt suy nghĩ một hồi, Đại sư huynh và các sư huynh đệ sẽ tới nhà thăm cậu, đến Chúc gia to lớn này thì không được, nhìn thấy nhà ở mà cứ như cung điện như vậy thì không phải là làm lộ hay sao?

Chúc Anh Kiệt quyết định tìm một phòng trọ gần nhà.

Chúc Anh Kiệt chỉ vừa mới sắp xếp xong đồ đạc thì ngay lập tức phải nghênh đón Lương Sơn Đức tới thăm.

Lương Sơn Đức vừa vào đến cửa, câu đầu tiên hần nói chính là:

“Này! Nhà cậu rộng thật đấy tiểu tử.”

“A! Như vậy mà rộng sao? À không, tôi cùng một vài người bạn ở chỗ này.”

Như vậy mà cũng xem là rộng sao, đối với cậu đây không phải là nơi để định nghĩa từ rộng.

“Đúng rồi, đại sư huynh, anh ngồi đi. Tôi đi pha trà.”

Nói xong liền đi vào bếp.

“Không cần.”

Lương Sơn Đức cũng đi theo.

Chúc Anh Kiệt lục tung cả bếp cũng thấy được trà để ở đâu, không biết mấy người hầu để trà ở cái chỗ quái nào. Cuối cùng, cậu cũng tìm được trà và bình ở ngăn tủ trên cùng. Loại trà nào Chúc Anh Kiệt cũng cho hết vào bình.

Ấn! Thiếu chút nữa thì quên mất, đứng như vậy chi cho khổ, phải đi lấy ghế dựa mới được.

Chúc Anh Kiệt xoay người đi lấy ghế dựa liền bị Lương Sơn Đức ôm vào lòng. Hần đưa tay lấy bình trà để qua một bên.

Thân thể Lương Sơn Đức làm Chúc Anh Kiệt ngây ngẩn cả người.

Được hần ôm thật sự rất ấm áp.

Mùi hương của cậu ấy vẫn như vậy.

Hai người đều không ai động đậy, nhưng ở cái chỗ này mà không nhìn mặt nhau thì cũng hơi kỳ.

Chúc Anh Kiệt ngẩng đầu lên nhìn Lương Sơn Đức.

Hắn quả thật rất cao, nhìn qua liền có cảm giác an toàn. Không được nhìn xuống dưới, nếu còn nhìn nữa thì cậu sẽ không kiềm chế được mà nhào vào lòng hắn. Không hiểu lòng hắn tỏa ra loại khí gì mà có thể dụ dỗ cậu như vậy.

Chúc Anh Kiệt nhắm mắt, trong lòng tự nhủ không được nhìn.

Ánh mắt của tiểu tử này thật đẹp. Mũi lại rất thanh tú, đôi môi màu hồng nhỏ nhắn. Hắn không hiểu tại sao mùi hương này lại hấp dẫn được hắn. Môi của tiểu tử này chắc chắn vị sẽ lại càng ngọt hơn. Lại còn nhắm mắt, làm cho hắn tưởng tượng đến việc cùng người yêu hôn nhau, hắn thật sự muốn ném thử, đôi môi nhỏ nhắn kia có vị như thế nào.

7. Chương 7

Lương Sơn Đức thật sự đã bị dụ dỗ liền cuối đầu xuống.

Chúc Anh Kiệt cảm thấy hơi thở của Lương Sơn Đức càng ngày càng gần, từng sợi ngẩng đầu lên, mở mắt ra.

Chỉ còn cách một khoảng bằng ngón tay nữa thì Lương Sơn Đức sẽ hôn lên môi Chúc Anh Kiệt. Nhưng đột nhiên thấy Chúc Anh Kiệt sợ hãi nhìn mình, Lương Sơn Đức cũng không dám làm gì.

Trời ạ! Hắn đang làm cái gì vậy? Mình làm gì nên tội với hắn sao?

“Cậu, quả thật rất lùn.”

Lương Sơn Đức đành phải nói một câu như vậy để khỏi xấu hổ.

“Anh! Đúng là kẻ xấu không thể nói ra những lời tử tế. Tôi là người đạt tiêu chuẩn đấy, chỉ là vì anh cao hơn người thôi.”

Chúc Anh Kiệt đẩy hắn ra, đi tìm ly uống trà.

Cái gì vậy chứ? Còn tưởng là hắn hôn mình, vậy mà

“Chân của cậu nghiêm trọng vậy sao? Nghỉ ngơi cho tốt vào!”

“Gần đây có chút chuyện, xong việc tôi sẽ đến.”

“À, thì ra là như vậy. Cậu cứ tiếp tục nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa đi. Tôi cứ tưởng cậu vì sợ cực nên không chịu đến hay là do sợ tôi mà không chịu đến.”

“Có người điên mới sợ anh.”

“Linh

”

Tiếng điện thoại vang lên.

Chúc Anh Kiệt cầm lấy điện thoại, nghe tin Trình Tín xã nói là đã có kết quả việc cậu cần điều tra.

Chúc Anh Kiệt ngại vì có Lương Sơn Đức bên cạnh bèn vội vàng nói với người ở đầu dây bên kia lát nữa sẽ gọi lại rồi cúp máy.

“Cậu có việc sao? Tôi đi trước đây, vài ngày nữa nhớ đến luyện tập, tôi chờ cậu.”

Lương Sơn Đức vội vàng tiêu sái bước đi.

Chúc Anh Kiệt có được thông tin của bạn gái Lương Sơn Đức, tự nhiên lại cảm thấy nằm chán.

Lý Hinh, nữ nhân đó tốt ở điểm nào? Ngoại trừ Lương Sơn Đức ra bên ngoài còn có rất nhiều bạn trai khác. Thật là loạn. Cái tên ngọc kia đích thị là không có mắt. Mình so với nữ nhân kia không phải là tốt hơn nhiều sao?

Phi! Chính cậu là đang nghĩ cái gì vậy?

Không được, nhất định phải gặp mặt nữ nhân kia. Chúc Anh Kiệt thậm nhủ không phải là mình cùng nữ nhân kia phân cao thấp mà là muốn cái tên ngọc kia biết nữ nhân kia là hạng kém cỏi. Cậu là đang giúp hần, không muốn hần bị nữ nhân kia lừa.

Vài ngày sau, Chúc Anh Kiệt sắp xếp một buổi gặp mặt Lý Hinh nên vẫn không đến vô đường.

Bây giờ, Lương Sơn Đức đang đứng dưới khu nhà trọ của Chúc Anh Kiệt, do dự mà không đi lên. Tiểu tử kia mấy ngày này vẫn không đến vô đường. 5 ngày không thấy, hần liền cảm thấy trong lòng trống rỗng, bất tri bất giác mà bước tới đây.

Lúc này, nhìn thấy Chúc Anh Kiệt đưa một người lên xe, định bước tới chào hỏi. Nhưng lại nhìn thấy Chúc Anh Kiệt hôn người kia, người kia cũng thân mật sờ sờ đầu Chúc Anh Kiệt rồi mới lên xe.

Chúc Anh Kiệt là đưa baba cậu lên xe để về nhà. Baba cậu cũng thật là, cậu đã nói là muốn độc lập một chút, nhưng baba cậu mỗi ngày sau khi làm việc về đều ghé qua đây xem cậu thế nào. Nói thẳng ra là baba cậu không yên tâm, trong mắt ông ấy cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Chúc Anh Kiệt lên lầu, định đóng cửa lại thì bị một người nào đó kéo giật lại.

“Đại sư huynh, anh làm cái gì vậy? Đúng rồi! Đã khuya thế này rồi sao anh lại đến đây?”

“Bạn cùng phòng của cậu đâu?”

“A!”

Chúc Anh Kiệt đột nhiên nhớ tới lúc trước khi Lương Sơn Đức đến đây, cậu đã nói là ở cùng bạn. Xem ra lại phải nói dối tiếp rồi.

“Cậu ấy tăng ca.”

“Cậu và hần ta là loại quan hệ đó có đúng hay không? Sao cậu lại là người hèn hạ như vậy? Theo tôi.”

Nói xong liền kéo Chúc Anh Kiệt vào nhà.

“Này! Đây là phòng của tôi, anh kéo tôi đi đâu?”

Hơn nửa đêm rồi có phải là hần bị thần kinh không?

Chúc Anh Kiệt bị kéo đến sofa. Không chịu động đây, chẳng biết tại sao tên này lại làm như vậy.

Lương Sơn Đức đột nhiên xoay người, đem Chúc Anh Kiệt đặt trên sofa, hôn lên môi cậu.

“Ở cùng hần không bằng đi theo tôi. Ít nhất là tôi thích cậu.”

Nghe Lương Sơn Đức nói thích mình, Chúc Anh Kiệt có hơi sửng sốt. Sau đó liền bật dậy.

Có phải là hần thần kinh thật không, chính cậu đối với hần là muốn ôm hần thật lâu, hiện tại xem như cả hai bên đều tình nguyện, cậu đương nhiên sẽ không khách sáo. Oa, ở trong lòng ngực hần mà ngủ. Ngủ rồi đây, như vậy cũng không tồi.

Ngủ!?

Lương Sơn Đức đầu đơn giản như vậy.

“Này! Tôi chỉ muốn ôm anh ngủ thôi, không có nói là cho anh làm nha. Ít nhất là để tôi quen một chút rồi nói sau được không? Oa! Anh không được qua đây! Tôi không khách khí đâu đấy!”

Chúc Anh Kiệt nhìn Lương Sơn Đức cởi quần áo, cơ thể rắn chắc hiện ra, bộ vị nam tính kia cũng rất lớn. Cậu sợ đến hoảng, hần sẽ không làm thật chứ? Ít nhất cũng phải để cậu quen một chút rồi làm không được sao?

“Tôi so với người kia đối với em sẽ ôn nhu hơn.”

Lương Sơn Đức cũng không hiểu vì sao mình lại nói như vậy.

Sau đó giữ chặt chân cậu rồi kéo lại. Một phát đã cắn vào tiểu anh đào trước ngực cậu.

“Oa~~!”

Chúc Anh Kiệt đau đón kêu lên.

Cái tên kia là làm thật sao, đau quá a!

Hiện tại hắn chỉ biết là hắn đang nằm trên người cậu, bộ vị ấm nóng sẽ làm gì? Chính thứ đó không chỉ khiến cậu nóng lên mà còn làm cậu đau đến chết.

8. Chương 8

A”

Theo mỗi động tác thúc đẩy của Lương Sơn Đức, Chúc Anh Kiệt đều rên lên.

Nơi đó của hắn thật lớn, khi hắn cùng nữ nhân làm việc này chắc nữ nhân đó sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng cái tên kia cũng phải biết chuẩn bị trước chứ, đúng không? Thật sự là hại người mà.

Trong đời Lương Sơn Đức chưa bao giờ làm việc gì mà tập trung như thế này, càng làm nơi đó của ai kia càng co rút lại, tốc độ mỗi lúc một nhanh, mồ hôi theo tai chảy xuống, trơn bóng cả khuôn ngực.

Chúc Anh Kiệt thật sự rất đau, cậu nắm lấy tấm khăn trải sofa, tìm đại một cái gì đó để di chuyển tầm mắt của mình. Tự nhủ, lần sau phải yêu cầu trước mới cho phép làm. Nếu cái tên kia cảm thấy ngại thì không phải cậu sẽ được nằm trên sao? Như thế chẳng phải tốt hơn còn gì.

Lương Sơn Đức lấy tay cố định thắt lưng Chúc Anh Kiệt, hạ thân không ngừng vận động.

Chúc Anh Kiệt đau đón đến cả lui về sau cũng không dám.

Hạ thân bị đâm đến đau cùng với thân thể bị phơi bày trong không khí làm Chúc Anh Kiệt thấy càng lúc càng lạnh.

Nhìn thấy cái tên kia vẫn liên tục ra vào, xem ra không làm xong thì hắn sẽ không bỏ qua cho cậu.

Ngọn đèn chiếu lên khuôn ngực đầy mồ hôi của Lương Sơn Đức, hơi nóng phả vào mặt làm Chúc Anh Kiệt cảm thấy chỉ dù là người kia thượng cậu thì trong lòng cũng rất ấm áp.

Chúc Anh Kiệt dùng hai chân kẹp lấy Lương Sơn Đức, đem thân mình hướng tới lòng ngực người kia nóng ấm của người kia.

“Ngô!”

Thoải mái kêu lên, Chúc Anh Kiệt cảm thấy không còn đau nữa, hơi ấm từ lòng ngực hắn cuối cùng cũng làm cậu thoải mái.

Lương Sơn Đức dựa lưng vào thành ghế, hạ thể run rẩy rồi bắn hết vào bên trong Chúc Anh Kiệt.

“Ngô!”

Một thứ tình cảm dấy lên, Lương Sơn Đức lần này thật sự đã đạt được khoái hoạt.

“!!”

Một tiếng động lớn vang lên, chiếc sofa ngã ngửa ra sau khiến hai người ngã xuống đất.

“Ha ha”

Chúc Anh Kiệt phá lên cười.

“Anh dùng sức nhiều như vậy làm gì?”

Thật sự thì sofa rất nặng, thế nhưng lại bị hai con người này làm lộn ngược.

Lương Sơn Đức lấy tay đẩy sofa lên.

“Làm sao tôi biết được chứ.”

“Cậu ổn chứ?”

Nhìn thấy trên người cậu có nhiều vết cấn cùng mồ hôi, Lương Sơn Đức lo lắng hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn cùng nam nhân làm loại chuyện này, trước khi làm cùng Tiểu Hinh đều là do nàng chủ động.

“Hả? Thật sự là không ổn. Tôi rất đau, hơn nữa còn rất lạnh.”

Chúc Anh Kiệt oán giận nói.

“A! Cậu có bị thương không? Để tôi xem xem.”

Nói xong liền xem xét Chúc Anh Kiệt.

Chúc Anh Kiệt ngăn hắn lại.

Cái tên ngốc này, chỗ đó làm sao mà xem được. Nhưng mà khi nãy sofa ngã, thắt lưng của cậu hình như là bị trật rồi.

“Thắt lưng của tôi bị trật rồi. Anh mát xa cho đi. Còn nữa, tôi rất lạnh anh ôm tôi đi.”

Chúc Anh Kiệt giơ tay ra nhìn nhìn Lương Sơn Đức.

Lương Sơn Đức đem Chúc Anh Kiệt ôm vào lòng, dùng tay mát xa cho cậu.

Lòng ngực ấm áp cùng với tần suất mát xa khiến Chúc Anh Kiệt buồn ngủ.

Trong lúc Chúc Anh Kiệt nửa tỉnh nửa mơ, Lương Sơn Đức nhẹ giọng nói chuyện với cậu.

“Rời khỏi chỗ này đi, bỏ cái lão già ấy đi. Tôi sẽ chiều cổ cậu. Tuy tôi không có tiền nhưng thân thể khỏe mạnh, sẽ không để cậu bị đói đâu.”

“Anh nói ai?”

“Lão già mà cậu đưa xuống lầu đấy.”

Lương Sơn Đức bắt đầu kích động, âm thanh càng lúc càng lớn.

“A!”

“Anh có biết người đó là ai không?”

Chúc Anh Kiệt không biết Lương Sơn Đức có nghe được gì không, cố tình hỏi thử một chút.

“Hắn chẳng phải người ở cùng cậu sao? Ngoại trừ tiền ra thì hắn có gì tốt đẹp đâu.”

“Này! Anh nghĩ tôi là hạng người gì? Người nhà đến chăm sóc tôi không được sao?”

Cuối cùng cậu cũng hiểu là hắn đang nói gì.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi thấy cậu hôn hắn, hắn còn xoa đầu cậu.”

Dù sao thì cũng không biết nhiều.

“Người kia là baba tôi, tôi nhờ ông ấy tìm giúp công việc. Hôn ông ấy cũng chỉ là lễ nghĩa thôi, anh cũng để ý sao?”

Chúc Anh Kiệt xấu xa hỏi.

“Không không.”

Chúc Anh Kiệt đẩy đẩy hấn, Lương Sơn Đức nắm chặt tay nhỏ giọng thừa nhận.

“Tôi chỉ để ý một chút thôi, chỉ một chút thôi.”

“Không thành thật. Mà thực ra người nên để ý là tôi mới đúng. Anh là có bạn gái rồi. Anh định lấy cô ấy hay là lấy tôi? Hay anh đối với tôi chỉ là đùa giỡn?”

Chúc Anh Kiệt cố ý nói.

“Không đâu, tôi với Tiểu Hinh sớm đã không có kết quả. Người ta là con nhà giàu, là thiên kim, gia đình Tiểu Hinh cũng không đồng ý. Tôi hiện tại là muốn ở cùng cậu. Tôi sẽ đi gặp cô ấy để nói chuyện rõ ràng, cậu chờ tôi vài ngày được không?”

“Àn! Nhớ cho kỹ là anh luôn ở trong tim tôi, nhớ kỹ là tôi yêu anh. Về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không được buông tôi ra.”

“Àn! Tôi sẽ nhớ kỹ. Tôi là lần đầu tiên của cậu.”

“Lần đầu tiên? Không phải anh cùng Tiểu Hinh gì đó mới là lần đầu tiên sao?”

“Đúng là như vậy. Cô ấy từng nói 18 tuổi mà vẫn còn giữ tấm thân xữ nữ thì chính là đũa ngọc. Cô ấy là lần đầu của tôi nhưng tôi lại không phải là lần đầu của cô ấy.”

“Anh chính là đồ ngọc. Đi mà tìm người đầu tiên của mình đi.”

9. Chương 9

Chúc Anh Kiệt tức giận, mặc kệ là hơn nửa đêm vẫn đuổi Lương Sơn Đức ra khỏi nhà.

Dựa lưng vào cửa, Chúc Anh Kiệt giận dữ khò nguôi.

Có ý gì chứ?

Cùng ở một chỗ với hấn, nhưng cậu là cho hấn không phải sao?

Hấn sẽ yêu cậu chứ?

Cái tên kia từ đầu đến cuối chỉ nói thích cậu chứ chưa từng nói yêu, nhưng cuối cùng vẫn nói là sẽ chịu trách nhiệm về việc này.

Hấn nói nữ nhân kia là tiểu thư, hấn không xứng đáng. Nhưng nếu hấn biết được gia cảnh nhà cậu còn khá giả hơn Lý gia thì hấn có từ bỏ cậu không?

Thật là rối quá mà!

Chúc Anh Kiệt quyết định nói chuyện với nữ nhân kia trước rồi tính tiếp.

Lương Sơn Đức đứng trước cửa nhà Chúc Anh Kiệt, do dự mà không dám gõ cửa, sợ làm phiền hàng xóm bên cạnh thì không tốt lắm.

Lương Sơn Đức vả vả miệng mình mấy cái.

“Cái miệng ngu ngốc! Làm cậu ấy giận rồi. Cậu ngủ ngon! Tôi nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng.”

Lương Sơn Đức xoay người rời đi, lúc này là lúc nói rõ với Tiểu Hinh, đã day dưa như vậy lâu quá rồi.

Lương Sơn Đức hẹn Lý Hinh vài lần nhưng lần nào cũng nói là bận không gặp được.

Thật ra mấy ngày qua Lý Hinh đang theo đuổi Chúc Anh Kiệt.

Lúc đầu Chúc Anh Kiệt cố tình sắp đặt để gặp Lý Hinh ở công ty nhà mình, giả vờ cùng nàng nói chuyện vài câu cốt là để tìm hiểu nguyên do nàng và Lương Sơn Đức kết giao như thế nào.

Nhưng Lý Hinh đâu phải dạng vừa, nàng mượn cơ hội này để dựa vào Chúc thiếu gia, muốn cùng cậu tạo dựng mối quan hệ.

Chúc Anh Kiệt nghĩ rằng quen sơ sơ như vậy cũng không tốt, chi bằng cùng nàng ta quen thân một chút như vậy sẽ dễ dàng biết được sự thật. Vì thế mỗi khi Lý Hinh lấy cớ đòi cậu ra ngoài cùng thì cậu cũng bao giờ từ chối.

Có một lần, Chúc gia mở tiệc. Chúc Anh Kiệt bị Lý Hinh kéo vườn hoa tản bộ.

Chúc Anh Kiệt giả bộ tao nhã hỏi.

“Lý tiểu thư, hình như cô có quen một người tên Lương Sơn Đức phải không?”

Lý Hinh ngạc nhiên.

“Chỉ là một người bạn, bạn bình thường thôi.”

“Thật không ngờ, anh ấy cũng là bạn tôi. Tôi nghe người ta nói cô là bạn gái của anh ấy. Tôi cảm thấy kì lạ, lẽ nào xung quanh Lý tiểu thư nhiều thiếu gia như vậy mà lại cùng người thường hẹn hò sao?”

“Anh Kiệt! Đó đều là tin vịt, nếu anh muốn, em liền cùng người đó đoạn tuyệt. Anh Kiệt phải tin em.”

Nói xong bắt đầu dựa vào Chúc Anh Kiệt, ôm lấy thắt lưng cậu.

Chúc Anh Kiệt đang định giỡn dựa thì lại nghe một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Nguy rồi! Là Lương Sơn Đức, sao tự nhiên hần lại ở đây?

Nguyên do Lương Sơn Đức là tổ trưởng đội bảo an của Chúc thị, lúc này Chúc gia đang mở tiệc nên hần phải phụ trách bảo đảm an toàn cho bữa tiệc này. Đứng từ xa thì thấy Lý Hinh cùng ai đó đang đi dạo trong vườn hoa.

Lương Sơn Đức lập tức đuổi theo để có nói rõ mọi chuyện với Lý Hinh.

Không nghĩ tới việc sẽ thấy cái cảnh tượng đó. Chúc Anh Kiệt cùng Lý Hinh thân mật ôm nhau.

Lý Hinh sợ Lương Sơn Đức nói ra mọi chuyện khiến mình cùng Chúc Anh Kiệt không đến được với nhau liền ra tay trước.

“Lương Sơn Đức, tôi có chuyện muốn nói với anh. Từ hôm nay, tôi và anh không còn quan hệ gì nữa. Vị này chính là Chúc thiếu gia, người sẽ điều khiển Chúc thị trong tương lai. Chỉ có nam nhân như vậy mới xứng với Lý Hinh tôi nên vì vậy anh không cần đi theo tôi nữa.”

“Chuyện này là thật sao?”

Lương Sơn Đức đau lòng nhìn Chúc Anh Kiệt.

“Đại sư huynh... đúng là sau này tôi về điều khiển Chúc thị. Chuyện này chỉ là hiểu lầm, anh nghe tôi giải thích được không?”

“Hiểu lầm? Tôi đã hiểu được hết rồi. Cậu không cần phải nói gì thêm đâu, Chúc thiếu gia.”

Nói xong liền tỏ vẻ kiên cường tiêu sái rời đi.

“Đại sư huynh!”

Chúc Anh Kiệt đuổi theo thì bị Lý Hinh kéo lại.

“Chúc thiếu gia, không cần để ý tới hần, chúng ta về sảnh đi.”

Nữ nhân này cứ bám lấy Chúc Anh Kiệt, phiền muốn chết. Cậu không thể tìm cách thoát thân nên cũng đành về sảnh.

10. Chương 10

Ngày hôm sau Chúc Anh Kiệt cố tình đến công ty để tìm Lương Sơn Đức thì lại biết được hắn đã từ chức.

Chúc Anh Kiệt lái xe đến nhà tìm hắn nhưng mẹ hắn lại nói hắn tới chơi ở nhà bạn vài ngày, không nói khi nào thì về.

Chúc Anh Kiệt hỏi thăm tất cả người quen của hắn cũng không có tin tức gì. Xem ra chỉ còn cách chờ đợi thôi. Cậu có thể nhờ người điều tra giúp nhưng cậu lại không muốn như vậy. Chắc hắn cần có thời gian để suy nghĩ, sớm muộn gì rồi cũng về.

Chúc Anh Kiệt vì nhàm chán mà đến công ty để thực tập. Mỗi tối đều ghé qua nhà hắn, cùng mẹ hắn tán gẫu vài câu, tiện thể xem cái tên kia đã về chưa.

Cứ như vậy, hơn mười ngày, Lương Sơn Đức vẫn chưa trở về.

Lúc này, Chúc Anh Kiệt đang ở trong văn phòng thì nghe có tiếng ồn ào ở bên ngoài.

Chúc Anh Kiệt vừa ra ngoài thì thấy Lý Vũ ca ca, cậu đi đến tiếp đón.

“Sư huynh tìm tôi có việc gì không?”

“Chúc thiếu gia, chúng tôi không cho hắn vào hắn liền xông lên đấy ạ.”

Thư ký sợ hãi nói.

“Không có việc đâu. Anh ấy là bạn của tôi.”

“Cậu thật sự là thiếu gia của Chúc thị sao?”

“Sư huynh có việc sao? Vào rồi nói.”

Chúc Anh Kiệt cùng Lý Vũ đi vào văn phòng.

“Anh Kiệt... cậu có thể cho tôi mượn chút tiền được không? Tôi có việc cần dùng gấp.”

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Cũng do đại sư huynh, rảnh rồi không biết làm gì đi từ chức ở chỗ cậu. Nhưng lại đi làm khuôn vác. Mấy hôm trước, chỗ để hàng hóa bị ngã, đại sư huynh vì cứu người mà bị đè gãy chân, hiện đang ở bệnh viện. Bệnh viện nói phải đưa đủ 10 vạn mới phẫu thuật, chậm trễ có thể dẫn đến tàn tật. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy các sư huynh đệ không thể tìm ra số tiền lớn như vậy. Hôm qua, Tiểu Côn nói trên TV có tin tức nói về thiếu gia sẽ tiếp quản Chúc thị, cậu ấy nói người đó trông rất giống cậu. Việc phẫu thuật của đại sư huynh không thể đợi lâu như vậy, các sư huynh đệ đều nghĩ tới việc tìm cậu nhờ giúp đỡ, sau này chúng tôi sẽ trả lại đủ cho cậu.”

“Còn nói nhiều như vậy làm gì? Bệnh viện nào? Anh dẫn đường đi, không cần lo lắng như vậy.”

Chúc Anh Kiệt cùng Lý Vũ đến bệnh viện.

Cậu biết nếu Lương Sơn Đức biết đây là tiền của cậu nhất định không chịu nhận. Vì vậy, cậu trực tiếp tìm đến viện trưởng.

Nhìn Lương Sơn Đức đang say ngủ sau khi phẫu thuật, Chúc Anh Kiệt liền dặn dò các sư huynh đệ. Chờ khi hắn tỉnh thì nói đó là tiền của Lý Hình nể tình bạn cũ mà cho hắn mượn, ngàn vạn lần không được nhắc đến tên cậu, vì cậu và Lương Sơn Đức đang giận nhau.

Chúc Anh Kiệt bước đi, cậu biết lúc này không phải là lúc thích hợp để nói chuyện.

Thứ nhất là có nhiều người ở đây. Thứ hai là sợ Lương Sơn Đức kích động ảnh hưởng đến sức khỏe. Không bằng chờ hắn khỏe hơn rồi nói cũng chẳng muộn.

Bây giờ, các sư huynh đệ đều lên lớp. Lương Sơn Đức đã có thể tự mình đi WC mà không cần chờ người tới giúp.

Chúc Anh Kiệt đến bệnh viện, vừa vào phòng bệnh đã lập tức ôm lấy cổ Lương Sơn Đức.

“Đại sư huynh, tôi rất nhớ anh. Chuyện lần trước là do hiểu lầm, anh có thể nghe tôi giải thích được không?”

“Tôi không trách cậu, quả thật, nếu cậu thích Tiểu Hinh tôi có thể nhường cô ấy cho cậu. Dù sao thì tôi cùng cô ấy không thể đến với nhau, lâu như vậy cũng không chia tay. Nhưng cô ấy lại là người đầu tiên tôi thích, cô ấy không nói đến chuyện chia tay tôi cũng vì xấu hổ mà không nói đến. Cậu không cần phí quá nhiều sức như vậy để đùa giỡn với tôi. Cậu không cần hy sinh nhiều vậy đâu. Chúc thiếu gia!”

“Tôi biết là anh chỉ hiểu lầm thôi, không cần khách khí như vậy. Tôi cũng không lừa anh, tôi với Lý Hinh thật sự không có gì cả. Tôi chỉ muốn biết rõ nữ nhân kia có tốt hay không, vì có gì mà lại tìm tới anh. Nói chuyện nhiều lần, tôi vẫn thấy mình tốt hơn cô ta. Hiện tại, đều giải quyết xong rồi... anh có phải là ghen không? Nói cho tôi biết, trong lòng anh cô ta tốt hơn hay tôi tốt hơn? Nói đi!”

Chúc Anh Kiệt ôm cổ Lương Sơn Đức làm nũng.

“Tôi biết Tiểu Hinh tìm tôi vì biết khả năng trên giường của tôi không tệ. Cậu thử chưa?”

“Ý anh là gì?”

“Khi tôi lên giường với Chúc thiếu gia, khả năng như vậy đã tốt chưa? Nơi đó của tôi có lớn không? Tôi không thể không nói tới, nơi đó của Chúc thiếu gia làm cho nam nhân rất thích. Tiếng rên của cậu so với nữ nhân thì càng hay hơn, dễ tiện hơn. Tôi chẳng có gì mà oán trách cả. Tôi đã từng cùng Chúc thiếu gia lên giường như vậy cũng rất thỏa mãn rồi. Ha ha...”

“Khốn nạn!”

Chúc Anh Kiệt tức giận buông tay ra, thân thể run lên, chẳng lẽ trong lòng Lương Sơn Đức cậu không có giá trị gì sao?

“Tôi khốn nạn nhưng vẫn tốt hơn một kẻ lừa gạt như cậu. Chúc thiếu gia không cần đóng kịch nữa. Tôi là người không có tiền đồ nhưng nếu tôi làm cho thiếu gia nhớ mãi không quên thì tôi cũng có thể cùng thiếu gia chơi đùa thêm vài lần. Chúng ta đều là con trai, không cần sợ có chuyện không hay xảy ra.”

Lương Sơn Đức nói xong liền lấy tay sờ lên mặt cậu.

Chúc Anh Kiệt nghiêng đầu né tránh. Đứng dậy, đẩy Lương Sơn Đức ra.

“Coi như tôi nhìn lầm người. Từ nay sẽ không đến tìm anh nữa. Anh đi chết đi.”

Nói xong liền bỏ chạy ra ngoài.

Lương Sơn Đức kiềm nén lắm mới không đuổi theo cậu.

Hết giận mọi chuyện sẽ không sao đúng không? Nhưng vì cái gì mà lòng hẫng lại đau như thế kia? Hẫng giường như thấy được nước mắt của Chúc Anh Kiệt. Chẳng lẽ là hiểu lầm thật sao?

Lương Sơn Đức lắc lắc đầu. Không có chuyện gì đâu.

Người ta là thiếu gia, thì làm sao có thể yêu một người không bằng cấp như hần?

Như thế này là tốt nhất. Nếu không thì người khác biết chuyện sẽ đem mà nói ra, như vậy không phải càng khó chịu sao? Cứ như vậy mà chấm dứt cho rồi.

11. Chương 11

Lương Sơn Đức sau khi xuất viện liền đi tìm Lý Hinh. Tuy rằng bọn họ chia tay nhưng tiền phẫu thuật của mình là do người ta cho mượn. Ít nhất thì mình cũng nên đến cảm ơn một tiếng.

Lý Hinh miễn cưỡng ra gặp hắn.

“Tôi đến là để cảm ơn cô. Tiền cô cho mượn sau khi tôi tìm được việc sẽ từ từ trả. Cô có cần ghi giấy nợ không?”

“Tiền gì? Tôi cho anh mượn tiền? Nực cười, tôi thật sự đã sai lầm khi quen anh để rồi lãng phí cả xuân. Nếu không tại anh, thì có lẽ bây giờ tôi đã thiếu phu nhân của Chúc gia rồi. Tôi và thật sự là đã nhầm đối tượng rồi. Về sau không cần đến tìm tôi nữa.”

“Chi phí phẫu thuật của tôi không phải là do cô cho mượn sao?”

“Tôi và anh đã không còn quan hệ gì thì ai rảnh cho anh mượn tiền. Với lại anh nghèo như vậy, không trả lại tiền thì phải làm sao? Ai cho anh chính là đồ ngốc.”

“Tôi biết rồi.”

Lương Sơn Đức đi ra khỏi Lý gia liền tìm các sư huynh vặn hỏi, hỏi được thì mới biết tiền đó là do Chúc Anh Kiệt cho mượn.

Lương Sơn Đức suy nghĩ hồi lâu, có thể sao? Người ta là một đại thiếu gia thì sao có thể yêu một người như hắn, không tiền, không danh, chỉ có thân thể được xem là cường tráng. Nếu nói là đùa giỡn với hắn hay lợi dụng hắn thì khi biết tin hắn bị thương có đến thăm hắn không huống hồ còn cho hắn mượn rất nhiều tiền.

Hắn có phải là đang hiểu lầm cái gì không? Hay đến đó giải thích? Ít nhất là làm cho mọi chuyện được rõ ràng.

Lương Sơn Đức đứng trước cửa nhà Chúc Anh Kiệt chần chờ một lúc rồi mới bấm chuông cửa.

Chúc Anh Kiệt mở cửa thì nhìn thấy hắn, cái gì cũng không nói, để cửa cho hắn bước vào.

Lương Sơn Đức ngồi trên sofa do dự không biết mở miệng thế nào, Chúc Anh Kiệt thì vào phòng ngủ sửa sang lại đồ vật này nọ.

“Tìm tôi có việc gì không?”

Chúc Anh Kiệt yếu ớt mở miệng trước.

“Tôi đến để cảm ơn cậu vì đã cho tôi mượn tiền để phẫu thuật. Tiền thì rất lâu tôi mới có thể trả lại cho cậu. Cậu có cần ghi giấy nợ không?”

Lương Sơn Đức tìm đại cho mình một lý do.

“Không nhất thiết phải vậy. Chúng ta là bạn bè mà.”

“Bạn bè! Đúng vậy! Nhưng tiền thì tôi vẫn sẽ trả.”

“Như vậy a, không cần vội. Sáng mai, tôi sẽ xuất ngoại, anh đem tiền gửi đến địa chỉ này nhé.”

Chúc Anh Kiệt đưa cho hắn một địa chỉ ở nước ngoài.

“Cậu xuất ngoại? Khi nào sẽ về?”

“Tôi không biết. Khi nào giải quyết xong việc thì sẽ về.”

“Là vì mấy lời nói của tôi hôm trước sao?”

Chúc Anh Kiệt trong lòng đau xót. Những lời nói đó khiến cậu rất đau nhưng cậu vẫn cố tỏ ra kiên cường.

“Tên kia, anh nghĩ anh là ai? Tôi xuất ngoại là vì chuyện công ty của gia đình. Anh cho là vì anh sao? Có điều tôi phải cảm ơn anh, những lời anh nói hôm đó đã khiến tôi tỉnh ngộ, tôi biết là anh đã có bạn gái vậy

mà vẫn tỏ tình với anh. Có lẽ chúng ta gặp nhau là một sai lầm, mà hiện tại thì sai lầm này đã giải quyết xong rồi.”

Lương Sơn Đức đi đến bên Chúc Anh Kiệt, nhìn cậu đang run run xếp hành lý, liền nắm lấy tay cậu.

“Cậu để ý đến những lời nói hôm đó sao?”

“Không phải, về sau cũng không. Chúng ta không phải đã kết thúc rồi sao?”

Chúc Anh Kiệt giẫy tay ra, tiến đến ôm cổ hắn, vùi mặt vào cổ Lương Sơn Đức.

“Đại sư huynh bảo trọng. Hy vọng sau này khi tôi trở về có thể nhìn thấy anh mang theo vợ đến đón tôi. Tôi trước kia không có ý định lừa gạt anh, tôi thật sự là rất yêu anh. Anh rất dễ bị lừa dối nên sau này phải cẩn thận một chút. Lý Hình không phải là nữ nhân tốt đâu, coi như đây là lời cuối cùng tôi khuyên nhủ anh. Anh về đi, giúp tôi chào tạm biệt sư phụ và các sư huynh đệ.”

Chúc Anh Kiệt đẩy đẩy Lương Sơn ra.

Lương Sơn Đức đi ra đóng rồi khóa cửa lại. Đem Chúc Anh Kiệt áp lên cửa, hai tay đặt tên cửa. Khiến Chúc Anh Kiệt muốn trốn cũng không được.

“Thật xin lỗi, tha thứ cho lần trước tôi nói năng không đúng đắn. Lần trước là do tôi bị điên nên nói hươu nói vượn. Nếu làm tổn thương cậu thì cho tôi xin lỗi, tha thứ cho tôi có được không?”

“Tôi nói là tôi giận đâu. Anh không cần giải thích đâu. Anh về đi, nếu không đừng trách tại sao tôi động thủ.”

“Tôi thật sự xin lỗi. Lần trước là tôi nói bậy bạ. Cho tôi giải thích đi, cậu đánh tôi cũng được nhưng tha thứ cho tôi được không?”

“Việc đó tôi không muốn nhắc tới nữa. Anh về đi, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.”

“Cho tôi giải thích đi. Tôi là thằng khốn, cậu đừng đi. Chúng ta làm lại từ đầu có được không?”

“Tôi không muốn bị tổn thương nữa. Anh về đi, nếu không tôi động thủ thật đấy.”

Nói xong Chúc Anh Kiệt liền đánh tới, nghĩ sẽ đánh Lương Sơn Đức lui đi. Nhưng cậu lại quên một điều, võ công của cậu là do Lương Sơn Đức đích thân chỉ giáo, cậu căn bản là không đánh lại hắn.

Kết quả cuối cùng Chúc Anh Kiệt bị Lương Sơn Đức đè trên sofa.

“Cậu còn nhớ không? Lần trước ở trên sofa cậu đã nói tới tôi trong lòng cậu chỉ có tôi, bắt tôi nhớ kỹ là cậu yêu tôi, về sau mặc kệ có xảy ra chuyện gì cũng không được buông cậu ra. Bây giờ tôi mới hiểu được những lời nói lúc đó của cậu có ý gì. Những lời đó tôi nhớ rất rõ, lần trước cố gạt nó ra khỏi đầu mà làm cậu tổn thương. Cậu có còn không? Đừng đem những lời nó vứt đi, cho... cho tôi một cơ hội nữa được không? Tôi sẽ trân trọng cậu.”

“Hức... hức...”

Lương Sơn Đức nghe tiếng khóc của Chúc Anh Kiệt bắt đầu kích động, ngồi dậy, ôm gọn cậu vào ngực mình.

“Là tôi không tốt, làm cậu khổ. Tôi đáng ghét, cậu đánh tôi cũng được nhưng đừng khóc. Là tôi không tốt.”

Nói xong liền vả miệng mình.

Dùng lực rất nhiều.

Chúc Anh Kiệt kéo tay hắn lại, nhìn vào mắt hắn.

“Anh có yêu tôi không?”

“Ân! Tôi yêu cậu, hiện tại yêu cậu, về sau cũng yêu cậu, chỉ yêu một mình cậu. Tôi nói thật đấy, cậu sẽ tha thứ cho tôi chứ?”

“Nhớ cho kỹ đấy. Không được làm tôi tổn thương nữa.”

“Ân! Tôi cam đoan. Nếu tôi làm cậu tổn thương thêm lần nữa thì sẽ bị trời...”

Chúc Anh Kiệt lấy tay bịt miệng Lương Sơn Đức lại. Không cho hắn nói những điều xấu như vậy.

12. Chương 12

Hai người chậm rãi ghé đầu vào nhau, hôn từ từ cho đến hôn sâu. Thân thể cũng chậm chậm dựa vào sofa.

Chúc Anh Kiệt giật áo Lương Sơn Đức, tiến gần đến lòng ngực ấm áp của hắn.

Lương Sơn Đức lấy tay cởi thắt lưng Chúc Anh Kiệt, mê muội xoa nắn mông cậu.

Khi cái thứ nóng bỏng kia của Lương Sơn Đức để ở bụng Chúc Anh Kiệt, cậu mỉm cười rồi nâng thân thể mình lên giúp Lương Sơn Đức đem cái thứ nóng bỏng kia đâm vào cơ thể cậu.

Trong phút chốc hai người cùng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Chúc Anh Kiệt nằm gọn trong lòng ngực ấm áp của Lương Sơn Đức, vô thức lấy tay vẽ vẽ.

“Anh Kiệt, cậu nói xem, trên người tôi, cậu thích nhất điểm nào?”

“Nơi này.”

Chúc Anh Kiệt chỉ chỉ lòng ngực hắn nói. Đúng vậy! Lúc đầu cậu thích cái nơi tỏa ra nhiệt khí ấm áp này. Sau đó liền yêu luôn tên kia.

“Tôi yêu nhất là mùi hương của cậu. Nếu sau này, người nhà cậu không đồng ý với quan hệ của chúng ta thì phải làm sao?”

“Không có đâu. Khi trước tôi học ở nước ngoài sợ baba gạt tôi quay về đây đi xem mắt, tôi liền nói với baba tôi là đồng tính luyến ái, đã có bạn trai ở bên. Lúc trở về, baba tôi còn hỏi bạn trai của tôi đâu, tôi gạt ông ấy nói là chia tay rồi. Ông ấy còn an ủi tôi trong nước sẽ có nhiều nam nhân tốt hơn người kia. Ông ấy mà gặp anh chắc chắn sẽ rất vui. Còn bá mẫu thì sao?”

“Không sao. Mẹ tôi là người tốt. Con dâu sợ nhất là đi gặp mặt ba mẹ chồng. Cậu có sợ không?”

“Ai là con dâu nhà anh.”

Kết cục:

Mẹ Lương Sơn Đức sau khi biết chuyện hai người thì có hơi sững sốt một chút. Sau đó liền cầm lấy tay Chúc Anh Kiệt.

“Tiểu Kiệt, cuối cùng thì thằng con ngốc nghếch của bác cũng biết nhìn người rồi. Giao nó cho con bác cũng yên tâm.”

Làm đồng tính luyến ái tốt hơn so với việc cùng Lý Hinh ở chung một chỗ.

Sau khi gặp Lương mẫu thì bây giờ Lương Sơn Đức phải đi bá kiến baba của Chúc Anh Kiệt.

Baba Chúc Anh Kiệt gọi Lương Sơn Đức vào thư phòng. Chúc Anh Kiệt không biết hai người họ nói gì trong đó, hỏi ai cũng không chịu nói. Nhưng cuối cùng thì họ vẫn được ở chung với nhau. Hiện giờ là đang tuần trăng mật.

“Linh...”

Chuông cửa vang lên.

Chúc Anh Kiệt đi ra mở cửa, là baba cậu.

“Baba sao người lại tới đây?”

“Con có thái độ gì đấy? Ta là baba của con, quả thực ta chỉ mượn A Đức một chút. Ta là chỉ muốn học mấy chiêu để rèn luyện thân thể. Mỗi ngày chỉ đến có một lần mà con tỏ thái độ vậy sao? A Đức không thấy phiền thì thôi chứ. Đúng không, A Đức?”

Cái quan trọng là baba mỗi ngày đến một lần nhưng một lần baba ở từ 6 giờ đến 12 giờ. Lâu lâu lại còn nổi hứng ngủ lại. Không phải là cậu bất hiếu mà là bọn họ đang hưởng tuần trăng mật mà, thông cảm một chút cũng không được sao?

Chúc Anh Kiệt bĩu môi nhìn baba cậu lôi Lương Sơn Đức dạy cho ông mấy chiêu để rèn luyện thân thể. Ánh mắt chòng chọc nhìn vào lòng ngực ấm áp của ai kia.

Trời ơi! Khi nào thì mới được ôm?

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-thuong-dai-su-huynh>